

Rozdział ostatni

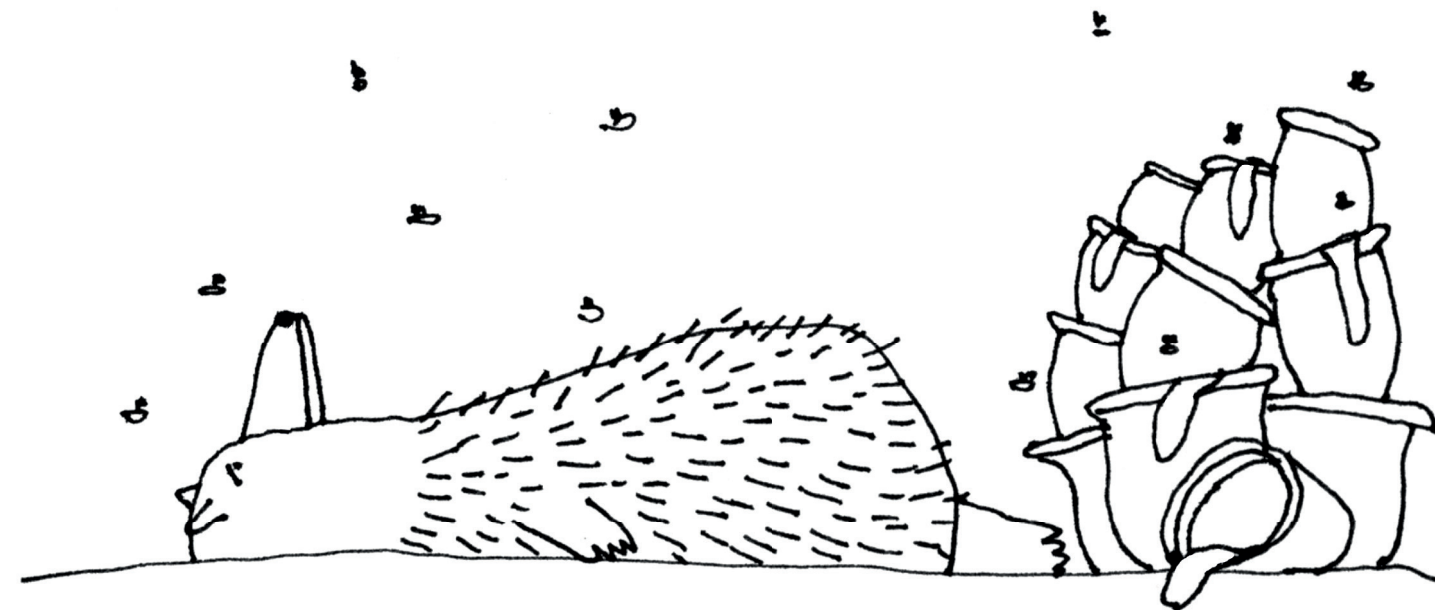
tekst: Klaudyna Bajkowska ilustracje: Marta Urbańska

**Pan Niedźwiedź leżał na plecach,
patrzył smutno w niebo i śmierdział.
Musiał.**

**Jak Amelka odchodziła, to
to było ostatnie co mu kazała:**

**A ty tu siedź, nic nie rób,
niech to wszystko tak leży!**

**- wykrzyczała, a potem sobie poszła.
Został tylko on i to wszystko - sterta
naczyni i te jej serwetki.**

**Na początku był zadowolony.
Dobrze, że sobie poszła.
Jemu też tak pasuje i teraz będzie
mógł robić co chce. Wstawać
o której mu się podoba, pić miód
do śniadania i pierdzieć. W salonie.
Albo lepiej, wszędzie.**

**I nie będzie się musiał przejmować
czy wycesał futro czy nie, bo to
nie jest w życiu naprawdę ważne.**

**A on się teraz skupi tylko na tym co ważne
i nie będzie się zajmował głupotami.**

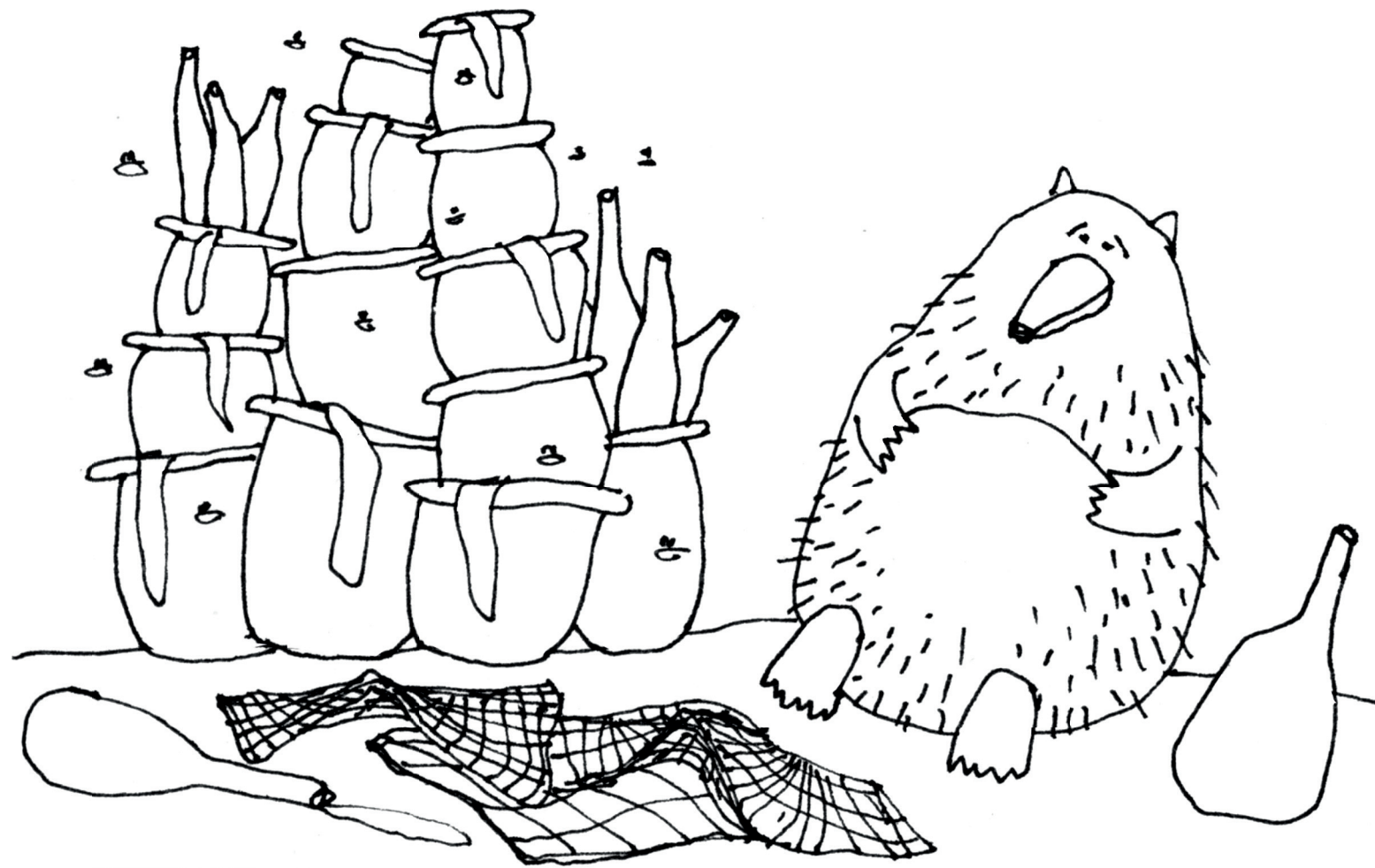
Było wspaniale.

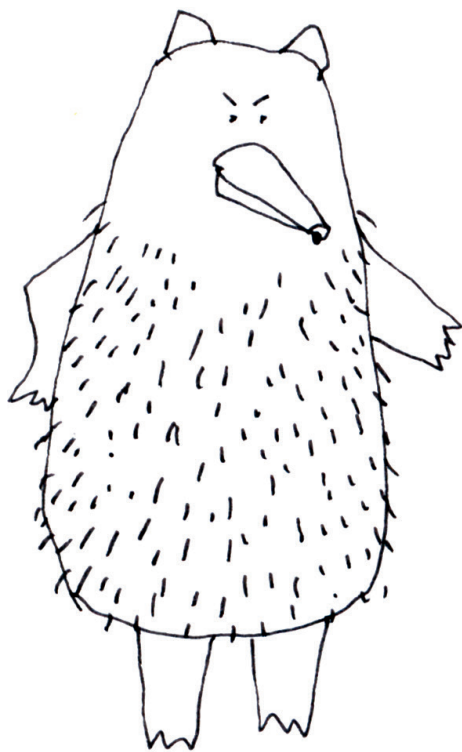

Ale potem naczynia zaczęły go przytłaczać ilością i zapachem, a do tego źle sypiał, bo jak się najadł na noc, to potem strasznie mu jeździło w brzuchu.

A te jej serwetki były całkiem dziwne i chociaż nie wiedział po co leżą, wiedział, że leżą niewłaściwie.

**Wszystko zaczęło go uwierać:
że nie ma komu powiedzieć
co myśli, że bałagan i spodnie.**

**Spodnie uwierały najsystematyczniej.
Ale uwieranie spodni to i tak było
nic w porównaniu z tym jak uwierał
niedobór. Niedobór Amelki.**

Bardzo chciał, żeby wróciła. Bardzo.
Wołał ją i wołał.

Kupił nawet megafon, żeby mieć pewność,
że go usłyszy. Wołał i wołał. Ameeeliaaa.
Najgłośniej jak potrafił.

AMEEEEEELIAAAA!

AMEEEEEELIAAAA!

Ale Amelka milczała.

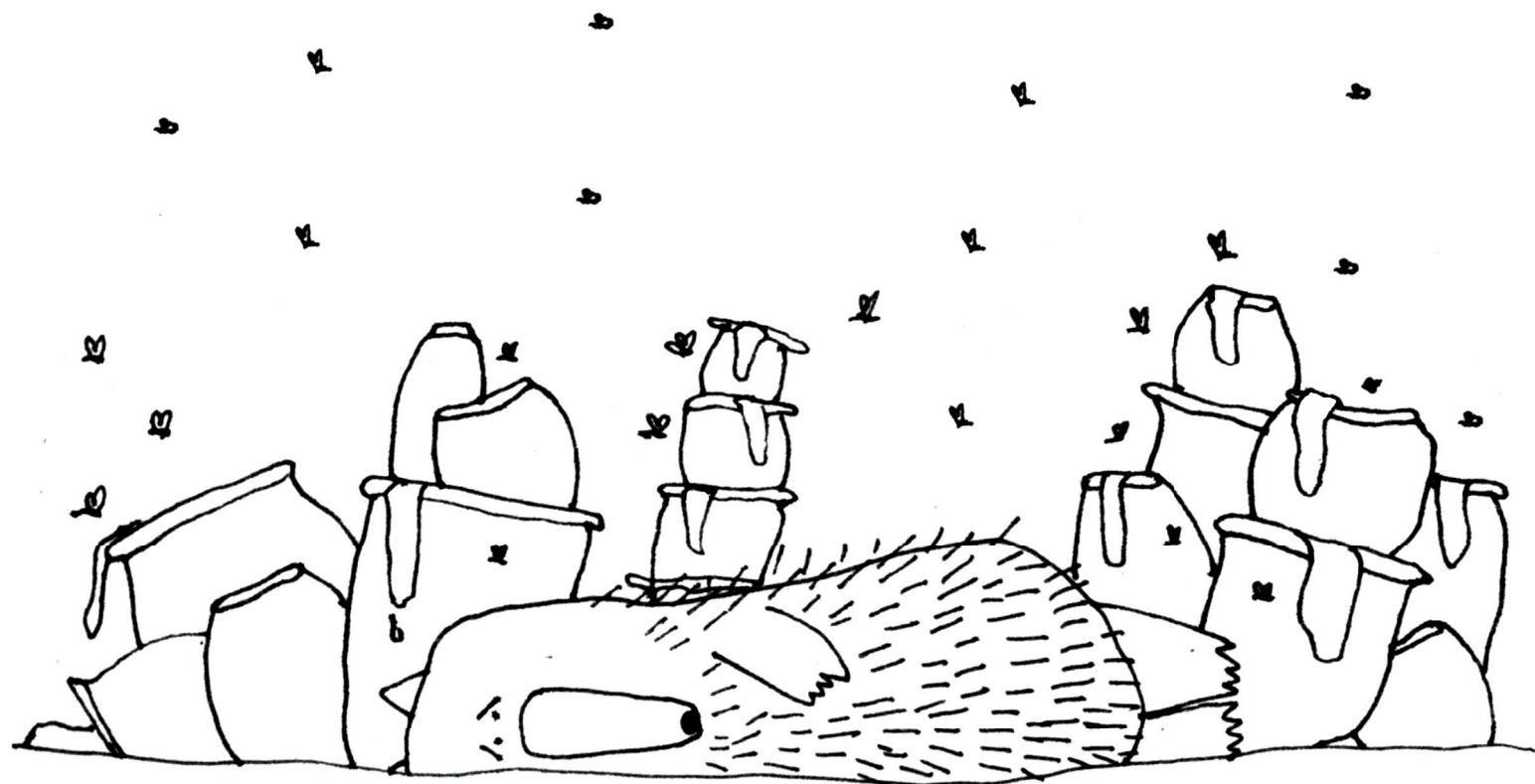

**I wtedy zrozumiał o co jej chodzi.
Zawsze się złościła, że jej nie słucha,
że nie robi tego, o co go prosi.
I w ogóle, że nic nie robi.
Tak się zawsze ładnie złościła.**

**To teraz będzie działał!
Zrobi dokładnie tak jak chciała.
Niech jej będzie. Niech tylko wróci.**

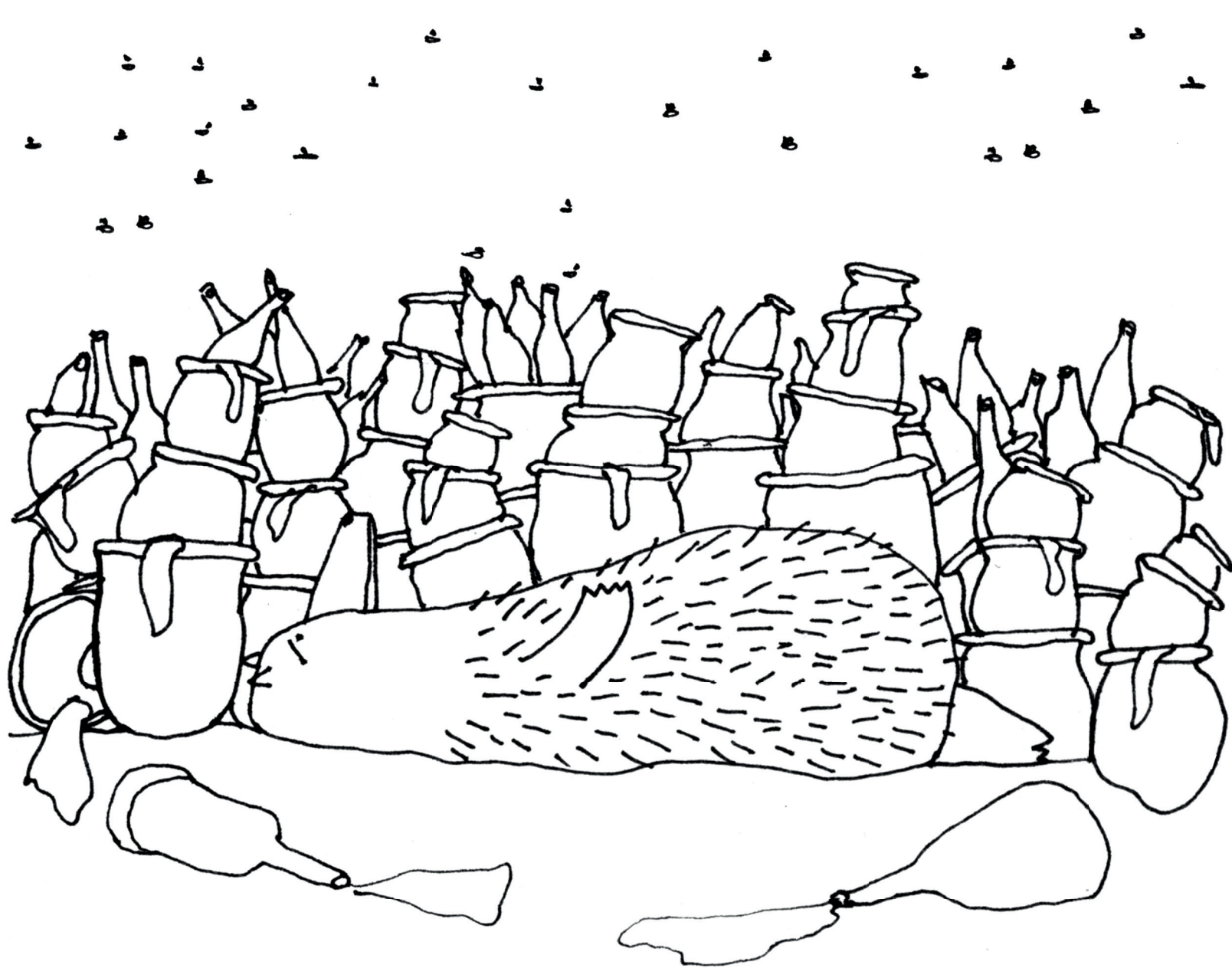
**A TY TU SIEDŹ, NIC NIE RÓB,
NIECH TO WSZYSTKO TAK LEŻY!**

Położył się wygodnie koło sterty
świeżo dobrudzonych naczyń,
bardzo smutno westchnął i zaczął
w pełnym napięcia bezruchu
czekać na powrót Amelki.

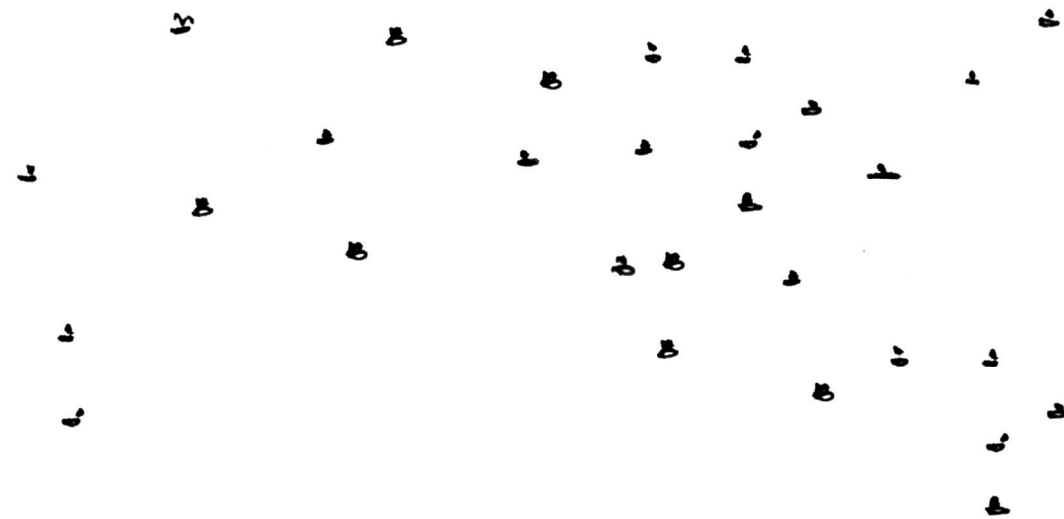

Czas dłużył mu się niemiłosiernie, ale zgodnie z Amelkowym nakazem nie ruszał się, czując, że tylko wypełnienie go w stu procentach może sprawić, że ją odzyska. Leżał i leżał. Zmęczony, brudny i zdeterminowany.

Kolejne dni mijały. Może Amelka też już minęła? Może nie wróci? Musi być dzielny. Musi wytrzymać.

Miał w oczach łzy, ale nie płakał, tylko tak mu spływały po policzkach.

**Ameeliaaaa! Musi być dzielny!
Ameeliaaaa! Musi wytrzymać!**

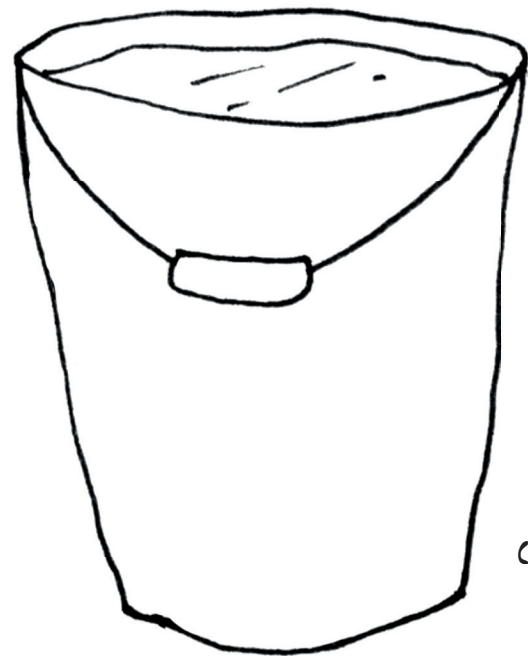

**Aż wreszcie nie wytrzymał.
Naczynia śmierdziały, serwetki
były poplamione, on nieumyty,
a Amelka nieobecna.**

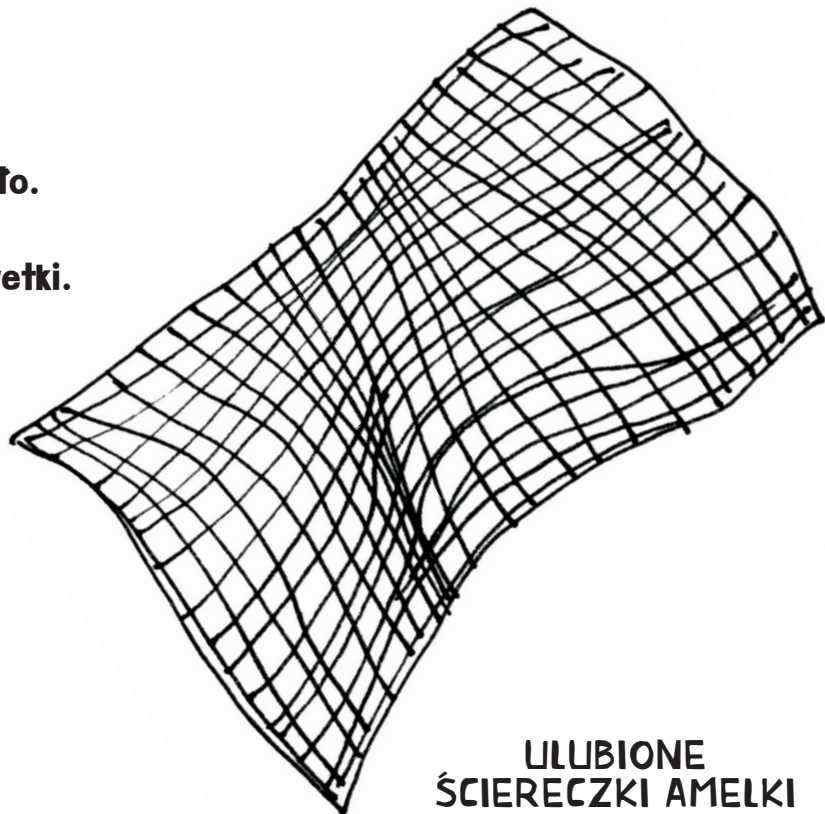
No przecież nie można tak żyć.

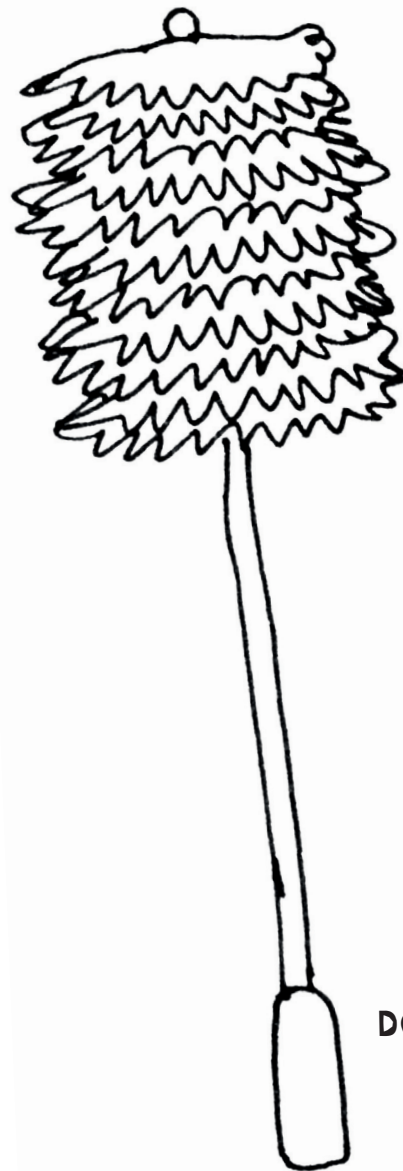
Wziął gąbkę i zaczął szorować
te wszystkie gary co się ich nazbierało.
Strasznie długo to trwało, a potem
z rozpędu jeszcze wyprał te jej serwetki.

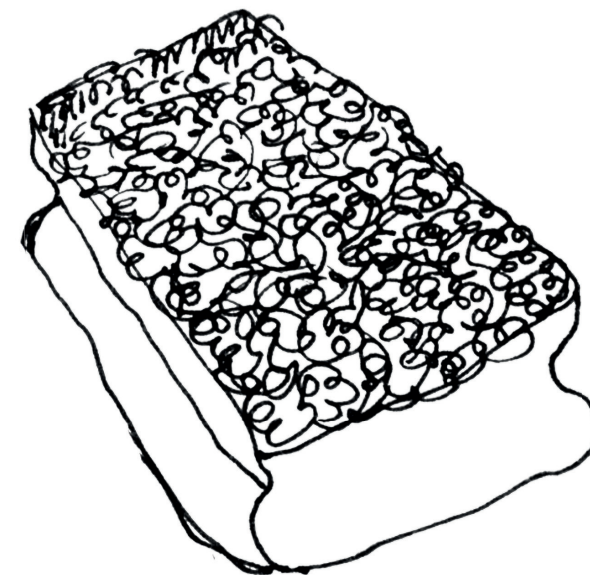
WODA Z PŁYNEM
(NAJPRAWDOPODOBNIJ
DO MYCIA PODŁÓG)

LILIBIONE
ŚCIERCZKI AMELKI
(WYPRAĆ, A NASTĘPNIE
STARANNIE ZŁOŻYĆ)

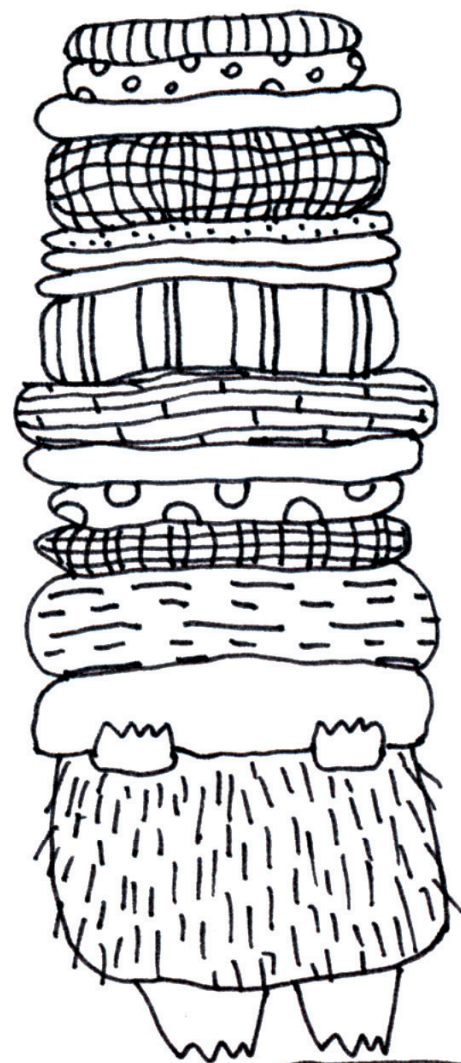
SZCZOTKA
(WŁAŚCIWIE
DO WSZYSTKIEGO)

GĄBKA DO NACZYŃ
(JAK JEST JUŻ STARA
I ZUŻYTA, MOŻNA
LIŻYĆ DO CZYSZCZENIA
ŁAZIENKI)

I złożył spodnie i odłożył do szafy,
bo leżały ciągle na fotelu.
I te serwetki to nawet ułożył na stole
dokładnie tak jak to robiła Amelka.

**A potem wziął kąpiel,
a po kąpeli długo szczotkował futro,
bo mu się skoŝtuniło i myślał, że to by się
Amelce podobało, że tak dba o siebie.**

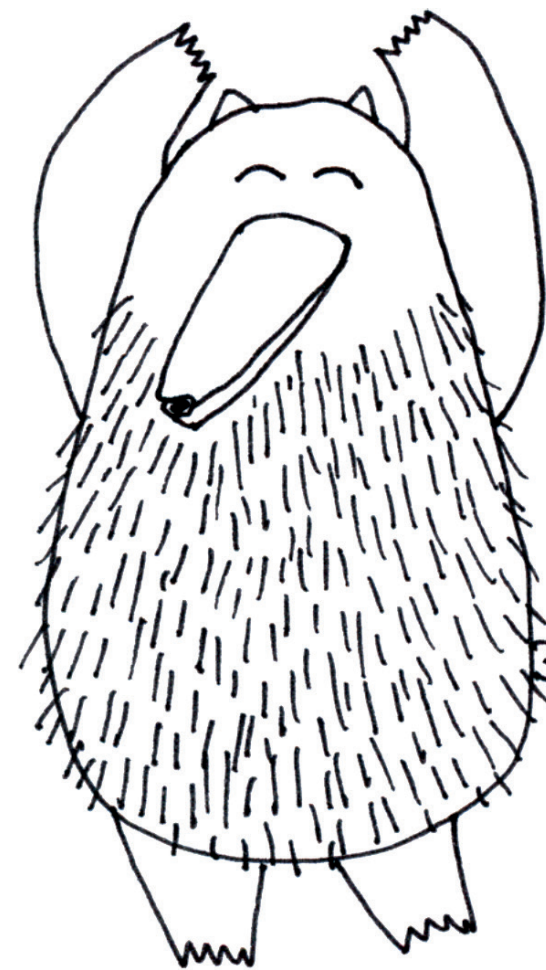
**I wtedy przyszła.
Poprawiła serwetkę bo była krzywo,
zauważyła, że na fotelu nic nie leży,
a na ławie stoi niebieski wazonik.**

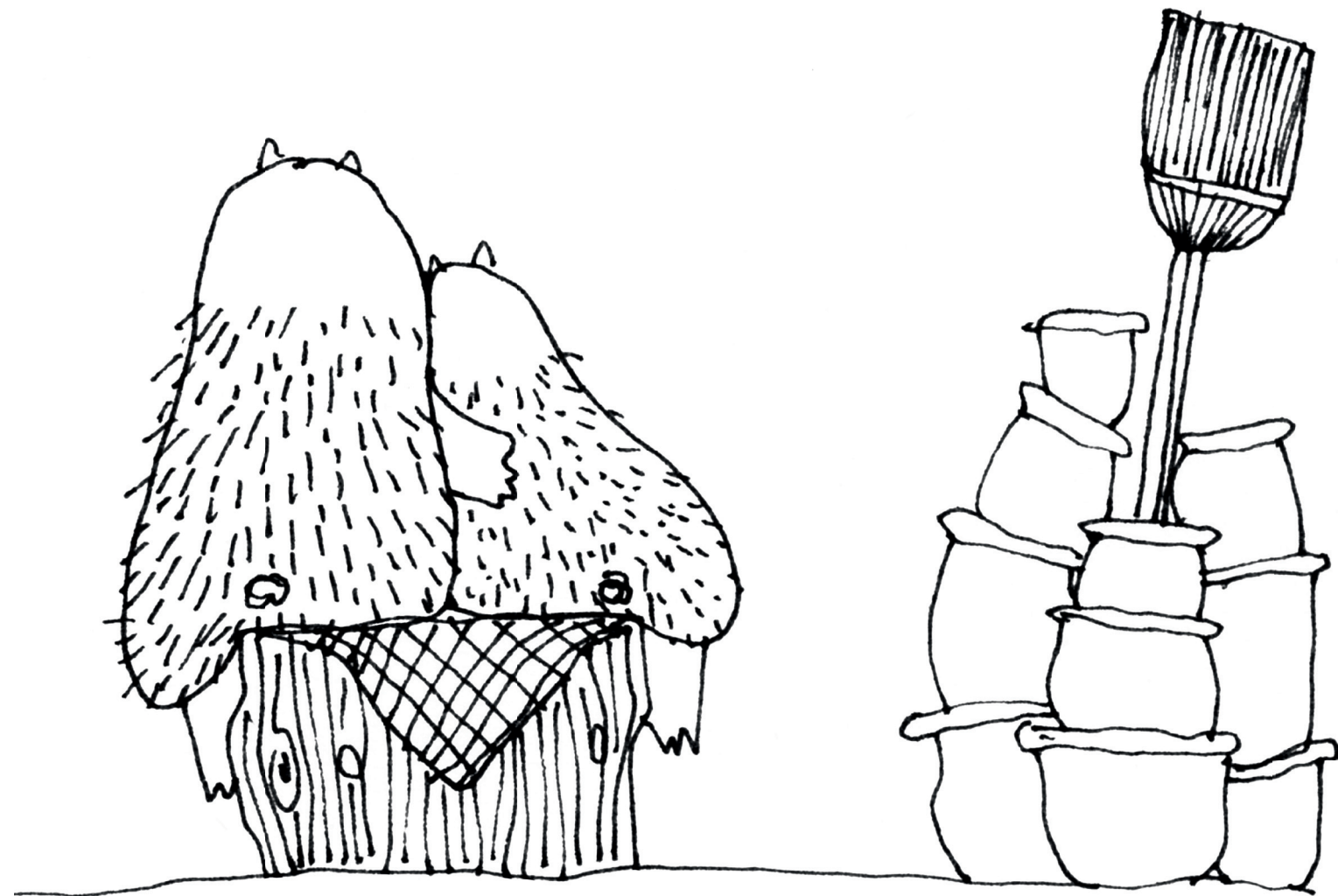

**Uśmiechnęła się do siebie i usiadła.
I już nie była zła.**

**Wróciła. Nareszcie i nie wiedzieć
czemu, kiedy akurat wydawało się,
że już nie wróci. Ale wróciła i tylko
to się liczyło. Kochana Amelka!**

Pan Niedźwiedź nic z tego wszystkiego nie rozumiał, ale i tak był szczęśliwy. A Amelka przytuliła się do niego i gładziła jego elegancko wyszczołkowane, miękkie jak jeszcze nigdy futro. Oczywiście wiedziała, że nic z tego nie rozumiał, ale i tak go kochała.

Koniec